

TEKST 178: Korstogets ledere om slaget ved Askalon

Nogle af Det 1. Korstogs ledere skrev i september 1099 et brev til paven, hvori de berettede om korstogets forløb (se også tekst 173, 174 og 176). Brevets ægthed har været omstridt, men regnes i dag for autentisk.

[Brev fra Daimbert,¹ Godfred² og Raymond³ til paven:] Mens vi overvejede, hvem, der skulle forsvare byen,⁴ og nogle, der var bevæget af kærlighed til deres fædreland og familie, ønskede at vende hjem, blev det meddelt os, at Babylons konge⁵ var kommet til Askalon⁶ med en utallig mængde af soldater. Hans formål var, som han sagde, at føre frankerne, der var i Jerusalem, i fangenskab, og at indtage Antiokia med storm. Men Gud havde bestemt noget andet i forhold til os.

Derfor, da vi erfarede, at babyloniernes [fatimidernes] hær var ved Askalon, drog vi ned for at møde dem, idet vi forlod vores oppakning og syge i Jerusalem med en garnison. Da vores hær var inden for fjendens synsvidde, påkaldte vi på vores knæ Herren om hjælp [...]. Der var ingen forsinkelse; Gud var til stede, da vi kaldte på Hans hjælp, og indgød os så stor dristighed, at én, der så os haste mod fjenden, ville have antaget os for at være en flok hjorte, der ilede afsted for at slukke deres tørst i rindende vand. Det var vidunderligt, da der i vores hær ikke var mere end 5.000 ryttere og 15.000 fodfolk, og der sandsynligvis i fjendens hær var 100.000 ryttere og 400.000 fodfolk.⁷ Da viste Gud sig på vidunderlig vis for sine tjenere. For før vi kom i kamp, drev Han alene ved vores fremstød denne mængde [af fjender] på flugt, og spredte alle deres våben, så hvis de ønskede at angribe os bagefter, så havde de ikke de våben, som de stolede på. Der kan ikke være tvivl om, hvor stor byttet var, da Babylons konges skatte blev erobret. Mere end 100.000 maurere⁸ omkom dér ved sværdet. Desuden var deres panik så stor, at omkring 2.000 blev kvalt ved byporten. De, der omkom i havet var utallige. Mange blev viklet ind i kratet. Hele verden kæmpede bestemt for os, og hvis mange af vores folk ikke var blevet holdt tilbage under plyndringen af lejren, ville få af den store mængde af fjender have været i stand til at flygte fra slaget. Og selvom det kan være trættende, skal følgende ikke udelades: På dagen før slaget erobrede hæren mange tusinde kameler, okser og får. På fyrsternes ordre blev disse fordelt blandt folk. Det er vidunderligt at fortælle, at når vi rykkede frem for at kæmpe, dannede kamelerne mange eskadroner, og fårene og okser gjorde det samme. Desuden ledsagede disse dyr os. Standsede, når vi standsede. Rykkede frem, når vi rykkede frem. Og angreb, når vi angreb. Skyerne beskyttede os fra solens hede og afkølede os. Efter fejrer sejren vendte hæren så tilbage til Jerusalem.

¹ Daimbert (Daibert eller Dagobert), var ærkebiskop af Pisa. Han ankom i september 1099 med en flåde til den syriske havneby Latakia, hvor brevet er skrevet. Daimbert blev senere kirkens leder i Jerusalem.

² Godfred af Bouillon (1060-1100), hertug af Nedre Lothringen. Fra 1100 hersker over Jerusalem.

³ Grev Raymond d.4. af Toulouse (1041-1105) også kaldet greven af St. Gilles.

⁴ Jerusalem, der var blevet indtaget 15. juli 1099

⁵ Dvs. den fatimidiske hersker i Cairo i Ægypten

⁶ Askalon: kystby ca. 60 km fra Jerusalem

⁷ Givet et overdrevent antal. Det anslås, at det reelle tal har været på 20-50.000.

⁸ Maurere: nordafrikanske muslimer

J. M. Rosenløv & M. Pihl: *Korstogene – Islams ekspansion og kristen modoffensiv* (2014)

Brevet fra korstoglederne (*Epistulae et chartae* (*Die Kreuzzugsbriefe aus den Jahren 1088-1100* (1901), nr. XVIII s.167-74): Her efter D. C. Munro: "Letters of the Crusaders", *Translations and Reprints from the*

5 *Original Sources of European History*, Vol 1:4, Philadelphia (1896), s.8-11